

A Földről jött ember

HOSI SINICSI

Egyszerre csak sík mezőn találtam magamat. Nem sivatagban! Fűvel benőtt síkságon. Sejtelmem sem volt, hol vagyok, de mély hálával töltött el, hogy levegőt vehetek. Felültem, hogy körülnézzek. A mezőt alacsony hegyek vették körül. Tágas völgyteknőben feküdtem. Seholy lélek – nem is csoda. Gondoltam, hogy esetleg odafentről is körülnézhetnék – de minek ... Igazán ráérek visitva menekülni az itteni szörnyetegek elől. Mert az nem vitás, hogy idegen bolygóra kerültem.

Visszafeküdtem tehát, és tovább bámultam az eget. Kicsit felhős, nagyjából mégis derült volt. Persze lehetett volna sötét, borult éjszaka, akkor sem tudom, miféle égitestre vetődtem. Fogalmam sem volt, hogy a Föld melyik irányba esik. Szerettem volna legalább arra fordulni, hogy elképzelhessem. Elviselhetetlen bizonytalanság vett erőt rajtam. Kínzott a magány. Kegyetlenül elbántak velem. Itt kell letöltenem, ami hátravan – gondoltam elkeseredetten.

Jobb lett volna, ha megfosztanak az emlékezőképességemtől, mert ez az eljárás a legembertelenebb, amit el tudok képzelni.

Eredetileg egy kis piackutató társaság szolgálatában álltam. Az volt a dolgom, hogy adatokat gyűjtsék a fogyasztók véleményéről, egyes árucikkek fogadtatásáról, a vásárlókról, arról, hogy milyen a piaci helyzet. Egy napon hívatott a főnököm.

– Kiszállásra kellene mennie ...

– Nagyon szívesen ...

A főnök egy nagymenő céget említett, melyet én is jól ismertem.

– Állandóan kirukkolnak valami újdonsággal! Nézzen már utána, miben törnek a fejüket megint, mit kísérleteznek a laborjaikban, hogy áll a fejlesztés ... Ezt rendelte tőlünk a konkurens cég.

– Szóval ipari kémkedésről van szó ...

– Lehet így is fogalmazni. Ha megtud valamit, nem leszünk hálátlanok. Igyekezék, jó?!

A nagyvállalat kutatólaboratóriumainak telephelyére utaztam tehát. Alighogy letettem a csomagomat a szállodában, hozzákezdtem, hogy körülszaglásszak egy kicsit. Sajnos az elhárítás kitűnően működött, semmit sem hagytak kiszivárogni, így aztán az égvilágon semmit sem tudtam meg. Mit tehettem volna, gondoltam, beférkőzöm a kutatások színhelyére, hogy magam szerezzek információkat. Kapóra jött, hogy a kocsmában összeismerkedtem az egyik munkással, leitattam, s a személyi lapjával beoptam magam a laborba. Valahogy bejutottam ugyan, de a belső ellenőrzés résen volt, és így hamar lefüleltek. Becipeltek a rendészet szobájába, s ott a főrendész vallatóra fogott.

– Spicli vagy, mi?

– Most mit magyarázkodjam? Olyasféle ...

– Szóval beismerted. Súlyos kihágást követtél el. Büntetést kapsz.

– Nem bánom, csak ne üssenek. Azt nem bírom. Különben sincs hozzá joguk, és ha a rendőrségre visznek, ott elmondom, ha bántalmaznak. Nem is tudtam meg semmit

magukról. Tudtommal ez csak szabálysértés. Többet úgysem tudnak bizonyítani. A rendőrség szabadlára helyez majd.

- Nem úgy van ám az! Nekünk jogunkban áll megvédeni titkainkat!
- Na és akkor mit tehetnek velem?
- Deportálunk.

– Miii?! Azt akarják talán mondani, hogy kiteszik innen a szűrőmet, ugye?
– Lassabban, lassabban! Ha elkergetünk, visszajössz megint, tehát ez nem jöhet számításba. Elzavarunk oda, ahonnan még egyszer nem jöhetsz vissza. Ott aztán nyavalyoghatsz, idáig nem hallatsz el.

- Létezik ilyen hely egyáltalán?
- Persze! A Földön kívül!

– Nem igaz! – nevettem el magam, de a nevetésem hamisan csengett a félelemtől.
... Nemrégiben kifejlesztettük a teledeportációs berendezésünket. Korszakalkotó felfedezés, de még nem tökéletes, van egy hibája. Kipróbáltuk a Földön is, de nincs elég hely, a készülék hatótávolsága jelenleg még túlságosan nagy. Csak bolygóközi távolságok áthidalására alkalmas. A kutatás ezzel befűlt, de ilyen alkalmakkor jó hasznát vesszük.

- Mégis, micsoda gépezet ez?

– Tárgyakat alakít át elektromágneses hullámmozgássá, s aztán a célállomáson ismét anyagivá alakítja vissza. Annyit sem tudsz mondani, hogy vaskalap, és máris fényévekkel arrébb ébredsz fel. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy rövid úton meg tudunk szabadulni a magadfajtától. Remélem, elviselhető helyre kerülsz, de ne is kérdezd, hogy hová, mert nem tudom.

Mikor megértettem, hogy milyen sorsot szánnak nekem, kifutott az agyamból a vér.

– Micsoda ... hülye ... de hiszen ez nem igazság! Nekem feleségem és gyerekeim vannak! Nem tehetik ezt velem, hiszen még el sem búcsúzhatok tőlük!!!

– Sajnálom, de nem tehetünk semmit. Ha a rendőrségre viszünk, vagy a családot hozzuk, kitudódik a titkunk. Tégy le róla ...

- Nem akarom!!! Segítség!!!

– Hiába ordibálsz. Mielőtt beraknánk a gépbe, kapsz egy injekciót. Így aztán csöndben elektromágneses rezgésekké alakulsz át ...

- Hagyjatok!!!

Hiába kapálóztam teljes erőmből, legyűrtek, és beadták az injekciót. Iszonyatos rettegések között elvesztettem az eszméletemet. Ezt a szörnyűséget ... még mintha áramütés is ért volna, aztán másra nem emlékszem.

Mire ismét magamhoz tértem, ott feküdtem egyedül a széles mező közepén.

Mindez újra és újra végigfutott az agyamon. Aztán elfogott a türelmetlenség: meddig heverésszek még itt? Elszibbadtak a tagjaim, és szomjúságot éreztem. Meg kellett találnom a módját, hogy bármilyen körülmények között is, de életben maradhassak. Nem hagyhattam, hogy ezen az ismeretlen bolygón érjen el a vég.

Fel tehát! Gyerünk a hegyre fel! Igaz, hogy reménytelen, de meg kell próbálni. Onnan felülről valamit mégiscsak látni! Csodák csodája: épített út kanyargott előttem!

Íme a bizonyosság: itt értelmes lények laknak – gondoltam magamban nagy örömmel. Van Isten! Kisvártatva előbukkant egy – ember!!! Csak úgy jött az úton! Ösztönösen elrejtőztem egy szikla mögé, ő meg csak jött közelebb. Ruhája olyan volt, mint a mienk, fölőléké. Zavarban voltam, mert eszembe jutott, hogy ugyan milyen nyelven szólíthatnám meg ... Ez nem értheti az enyémet ...

Az emberem meg csak rám nézett, s kissé csodálkozva megszólított:

- Eltévedt talán?
- Hát ... ön ... beszél?
- Hogy kérdezhet ilyet?

– Magát is teledeportálták ide?

– Nem értem, mit mond.

Akárhogy is, nagyon megörültem neki. Úgy látszik, telepatikus adottsággal rendelkeznek az itteniek, s ezért tudta, hogy milyen nyelven kell megszólítania. Megint ő szólt:

– Honnan tetszik jönni?

– Kérem, ne lepődjék meg. Egyáltalán ne lepődjék meg, és kérem, ne nevéssen ki azért, amit mondani fogok. Ez ugyanis igen komoly dolog, de biztos nem hiszi majd el nekem Messziről, nagyon messziről jöttem. El tudja képzelni? ... Nem is gondolhatja ... megmondom magam. A bolygó, ahonnan ide vetődtem: a Föld. Így hívják.

Az emberem csodálkozott ugyan egy kicsit, de mikor végre kiböktem, visszatért az eredeti nyugalma.

– Csakugyan?

Nem erre számítottam. Azt hittem, meglepődik majd.

– Csodálkozom, hogy ön úrlény létére emberi formájú – de egyben nagyon is örülök neki, hogy szót értünk egymással. Mondja, kérem, hol vagyok én most? Nem értek hozzá, mondhat akármit, de mindenképpen tudni szeretném! Hol a csudába lehetek? Mi a neve ennek a bolygónak?

– Ez a Föld.

– A Föld ...

Megforgattam a számban néhányszor a szót – Föld ... hm ... Mit tegyek? Ha Föld, akkor Föld. Rossz volt a kérdésem. Az én nyelvemen is Földnek hívják a helyet, ahol lakom. Erre ő sem tudhat más kifejezést ...

Vizsgálgtattam egy kicsit, majd ismét megszólalt:

– Fáradtnak látszik ... elkísérem az állomásig, ha akarja.

– Köszönöm. Vezessen oda, kérem.

Ahogy mentünk, egyre több embert pillantottam meg. Rájöttem, hogy a feliratokat is el tudom olvasni, tehát ez is olyan kultúra, mint a miénk. Az állomással szemben vendéglő. Megkérdeztem kísérőmet:

– Lehetne ott ennem valamit?

– Semmi akadály ...

– De csak ilyen pénzem van ... – és mutattam neki, hogy milyen. Bólintott és megnyugtatót:

– Ennyi éppen elég lesz.

– Hála istennek ...

Az űrben temérdek égitest kering. Van olyan bolygó is, amelyik hajszálra olyan, mint a mi Földünk. Erről már régebben is sokszor hallottam, sőt valami könyvben olvastam is arról, hogy mekkora a valószínűsége. Úgy látszott, hogy éppen erre a bolygóra vetődtem. Hihetetlen, micsoda szerencsém volt. Éppen a Föld ikertestvére fogadott be!

Az étel ízlett. Az árak elviselhetőek voltak. Kimentem a vendéglőből, és az állomás felé tartottam. Néztam a térképet a falon – és nem hittem a szememnek: éppen olyan volt, mint otthon minálunk! Legyűrtem a meghiúsulást: ugyanolyan minden, mint a Földön! A legszívesebben táncra perdültem volna.

Volt ott olyan nevű állomás is a térképen, mint ahol én laktam odahaza. Adtak jegyet, és befutott a szerelvény. Az ablakra tapadva bámultam kifelé – ismerős volt az elsuhanó táj is. Hát ez remek! – gondoltam, de bizony a szorongásomról nem tudtam egészen megfeledkezni. Idegen voltam. Néztam az ismerős utcákat, a járókelőket, és sehogy sem tudtam magamban helyretenni őket. A szívem is összevissza vert.

Megérkeztem az állomásra. Ez sem más, mint odaát minálunk. A megtévesztésig az volt az illúzióm, hogy a környékünkre csöppentem. Rengeteg embert láttam, de ismerős nem jött egy sem. Ezen elszomorodtam ... Hát a barátaimat, ismerőseimet soha többet nem láthatom már? Lábaim maguktól vittek hazafelé. Tudtam, hogy ott egy hozzám teljesen

hasonló ember élhet ugyanolyan gyerekekkel és feleséggel, mint az enyém. Mekkora nézne, ha betoppannék hozzájuk! De nem ... haboztam egy kicsit, majd a kíváncsiságom mégis legyőzte idegenkedésemet. Esteledett.

Odaértem a házunkhoz. Második emelet – lakótelepi ház. Jól ismertem a járást. Megálltam az ajtó előtt, és becsöngettem.

– Ki az? – hangzott belülről egy női hang.

– A férje itthon van, asszonyom?

– Nincsen, elutazott ...

Aha – gondoltam –, ez úgy van, mint a tükörben. A férj itt is kiszálláson van, akárcsak a Földön, nálunk. Jobb, ha megyek innen, szorult el a szívem, hiszen még elkapnak, aztán póruul járok.

– Igazán sajnálom, majd máskor ...

– A férjem is igazán ... – ekkor az ajtó kinyílt, és egy csodálkozó arcú nő kukkantott ki rajta, s ahogy felismert a sötétben, elnevette magát.

– Nahát! Te voltál az?! Csakhogy megjöttél. Már vártalak ... Mit mókázol velem? Egészen megijesztettél.

Engem is megijesztett, mert szakasztott mása volt földi feleségemnek. Rájöttem, hogy nem tudhat róla, mi történt. A férjét ezek szerint éppúgy deportálták innen, mint engem hazulról. Azt hitte szegény, hogy én, a földi száműzött, vagyok a férje.

– Miért toporogsz ott? Gyere beljebb, no ...

– Aha ... – motyogtam és bementem. Töprengtem, hogy ugyan minek is szomorítanám az igazsággal ... Aztán nem is valószínű, hogy hitt volna nekem. Ha itt akarok élni, ez az egyetlen lehetőség – ezzel tisztában voltam. Leszek hát ennek az elhagyott otthonnak a gazdája.

Megvacsoráztunk. Ott volt a gyerek is, hároméves forma. Apjának vélt persze. Néztük a tévét, elolvastam az újságot, s közben eszembe jutott földi feleségem és fiam. Mit csinálhatnak most vajon? ... – tépelődtem egyre.

– Mi bajod van? Miért sírsz? – kérdezte a feleségem.

– Nem, semmi, semmi ...

– Agyondolgoztad magad. Feküdj le ma egyszer jó korán ...

– Jól van ...

Azon az éjszakán alig hunytam le a szemem. Az első éjszakám volt az idegen bolygón, hogy is alhattam volna nyugodtan ...

Megvirradt.

– Kelj föl, menned kell a munkába – szólt a feleségem.

– Tényleg ...

Most érkeztem egy idegen égitestre, és rögtön munkára fognak ... de hát jobbat nem tudok – törődtem bele a sorsomba. Úgy éreztem, hogy mindez már túlságosan is hasonlít a földi életemhez. Ha csak valami csekélységet fel tudnék fedezni, akkor már űrből jött távoli jövevénynek számítanék, s mint ilyen, különleges bánásmódra tarthattam volna igényt.

Azt is jól tudtam, hogy merre van a hivatal, ahol dolgoznom kell. Ismertem a főnököt és a kollégákat is. A főnök rögtön fogadott.

– Na, mi az eredmény?

– Nem ment. Sehogy sem sikerült. Olyan erős a rendészet, hogy azonnal elkaptak. Jól megjártam.

Igaz, hogy mindez a Földön, odahaza történt, de azért nem hazudtam, mert tényleg megjártam. Egyebet nem is mondtam.

– Jól van, oda se neki, ne törődjön vele. Már rá is állítottam az ügyre valakit.

– Inkább nem kéne ... – szóltam el magam, mert tudtam, hogy a következő is megjárhatja.

– Miért ne?

Nem tudtam válaszolni, mert eszembe jutott, hogy nem vagyok odavalósi. Egy pillanatra még felbukkant bennem a földi énem, és ezért féltettem a következő áldozatot.

– Ne törődjön vele ... – intett ismét a főnök. Mit tehettem, vissza a megszokott munkához, mely olyan egyhangú volt, akár a taposómalom, és képtelenség felfedezni benne a földitől való legparányibb eltérést is.

Mindez azonban csak a látszat volt, belül nagyon is árvának éreztem magam. Mindenki úgy kezelt, mint régi ismerőst, s nem volt egy sem, aki felfedezte volna, milyen messziről száműzték ide. Elviselhetetlen érzés volt, hogy minden úgy megy, mint a karikacsapás. Nehéz volt a szívem. A meg nem értett ember szomorúsága kínozott. Mondogatták is a kollégák:

– Mióta visszajött a kiszállásról, olyan szótlan lett ...

– Aha ... – válaszoltam én.

– Valami baja lehet ... – aggódtak. – Menjen el orvoshoz ...

Szót fogadtam nekik.

– Mi a panasz? – kérdezte a doktor.

– Nagyon egyedül érzem magam.

– Ezzel mindenki így van, megnyugtatom. Mondjon valami részletesebbet.

– Az történt, hogy ... – és elmondtam neki mindent elejétől végig. Úgy bólogtatt végig, mintha a világ legtermészetesebb dolgáról lett volna szó. Tudtam, hogy egy szavam sem hiszi.

– Nos, igen ... igen. Mondja csak, kérem: mióta száműzték erre a bolygóra, észlelt valami rendkívülit?

– Nem, semmi különöset. De én nem is erre akarok panaszkodni. Elűztek a szülőföldemről, ahol szerettem élni, és nem mehetek vissza. Kérem, értse meg ...

– Értem én. De hová akar kilyukadni? Fogadja el, hogy ez itt a maga szülőföldje, és a teledoportáló masina csak álmában létezett. Ha igazán akarja, menni fog ez.

– Doktor úr! Engem egy idegen bolygóra száműztek, és még fogadjam is el hazámnak? Képtelenség!

– Nem tudok mit kezdeni magával. Ha, mint állítja, idegen bolygóra került, akkor mondja meg, mi olyan idegen?

Hazamentem, és közben törtem a fejemet, hogy mi a különbség. Nem volt könnyű, hiszen ez a bolygó egy jottányit sem tért el a Földtől. Nem tudtam megnyugodni, és rájöttem, hogy hiába is mennék ismét orvoshoz, nem tudnék neki semmit sem mondani.

Egyszer arra is gondoltam, elmegyek oda, ahol sejtelmem szerint annak a laboratóriumnak kellett lennie. Meg is találtam, ott volt a helyén. Megkerestem a rendészet vezetőjét, és jelentkeztem nála a hivatalos fogadóórában.

– Elnézést kérek, hogy a múltkor annyi bajt okoztam ...

– Nem értem, miről beszél.

– Ebben az épületben kell működnie a teledoportáló berendezésnek!

– Életemben nem hallottam még ilyesmiről!

– Itt kell, hogy legyen! Üzemi titok. Kérem, küldjenek vissza vele a Földre.

– De hiszen ez itt a Föld!

– A szülőföldemre! Haza, a Földre! Nagyon kérem.

– Én szívesen teljesítem minden kérését, ha módomban áll ... Mondja, látta már egyáltalán azt a teledoportálót vagy mit?

– Nem ...

– Akkor mit tegyek?

Ezzel sem mentem semmire. Nincs mód a visszatérésre. De mégsem tudtam beletörődni, hogy itt éljek.

Hány éve már ennek ... Úgy látszik, nem térhetek haza többé. Még mindig sokat gondolok elhagyott feleségemre és gyermekemre. Néha hangot hallok:

– Mindened megvan itt, nem?

Ilyenkor körülnézek, de nem látok senkit. Hallucinálok tehát. Nos, panaszra nincs okom. Semmiben sem szenvedek hiányt. De az én hazám a Föld!!!

Mostanában azért történt valami, ami kissé elcsitította a szívemet. Barátra tettem szert ugyanis. Hol, mikor, nem is emlékszem, egy bárban ismerkedtünk össze. Vámtisztviselő volt egykor a Földön. Egyszer ellenőrzésre ment ugyanahhoz a vállalathoz, ahol én kémkedtem, és őt is elkapták. Nem tudott megszabadulni tőlük, őt is ide toloncolták. A munkája ugyanaz: vámtisztviselő a szokott helyén.

Megalakítottuk a Földiek Társaságát. Ki tudja, egyszer talán még többen is leszünk.

Nem valami komoly szervezet ez a miénk, néha együtt iszogatunk – ennyi az egész. De közben távoli hazánk, szülőföldünk körül forog a szó, rá emlékezünk. Ezek az esték a mi szomorú szívünk vigaszai a keserű száműzetésben.